

her forestilledes for en eller anden af Husets ældre Veninder, der manglede Navne paa sit Balkort.

Efter Bordet fik Per Lejlighed til i en Vinduesfordybning at tilhviske Fru Engelhardt, at han nu ikke udholdt at blive der længer, dersom han ikke fik Lov til at være i hendes Nærhed. Hun trykkede hemmeligt hans Haand og hviskede tilbage, at han om lidt, naar Kotillonen begyndte, skulde gaa ind i det lille Kabinet bag ved Dagligstuen; dèr vilde han til den Tid træffe hende. Indtil da — tilføjede hun — skulde han forholde sig pænt roligt og helst straks gaa hen og inklinere . . . f. Eks. for den yngste af Frøknerne Holm.

»Kan De se, hun sidder derhenne under Spejlet . . . det er den lille blonde med Bondepigeansigtet; hun sidder og blader i sin Vifte . . .«

»Men jeg kender hende jo slet ikke, . . . og det er jo Neergaards Dame,« sagde Per. »De sidder ovenikøbet i dyb Passiar.«

»Naa ja, hvad saa?«

»Er det egentlig ikke fornuftigst at lade netop de to være uforstyrrede nu?«

»Hvorfor det? . . . Gør nu straks, som jeg siger, og vis Dem for en Gangs Skyld som en artig Bjørn.«

Per adlød; han havde ikke længer nogen Vilje. Men netop som han naaede hen til den unge Dame, blev hun greben af en anden; og for ikke